

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf. 31.259/2021/6.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság felperesi képviselő ügyvéd (felperesi képviselő címe) által képviselt **Felperes1** (felperes címe.) **felperesnek**, a alperesi képviselő (Cím5; ügyintéző: dr. Farkas Szabó Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) **alperes** ellen munkabér iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 14.M.70.189/2020/16. számú ítélete ellen, az alperes 17.sorszámú fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy – külön felhívásra – fizessen meg az államnak 73.915 (hetvenháromezer-kilencszáztizenöt) fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2018. február 10. napjától 2018. december 31. napjáig dolgozott az alperesnél felszolgáló munkakörben, távolléti díja 69.000 forint volt. A felperes részére az alperes munkaviszonyának fennállása alatt munkabért nem fizetett, kizárólag borravalót kapott. A munkáltató nem adta ki továbbá a felperes részére a 2018 évre járó arányos szabadságát, de a munkaviszonyának megszűnésekor sem váltotta azt meg pénzben.

Kereset, ellenkérelem

[2] A felperes a keresetében 759.000 forint elmaradt munkabér, 164.944 forint szabadságmegváltás megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelmének indokául előadta, hogy a munkáltató munkabért nem fizetett részére, a szabadságot nem adta ki részére és azt pénzben sem váltotta meg.

[3] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy a munkabért kifizette készpénzben attól függetlenül is, hogy a bérjegyzék aláírása nem történt meg. A felperes keresetét összecszerűségében egyébként nem vitatta, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 759.000 forint elmaradt munkabért, 164.944 forint szabadságmegváltást, valamint 100.000 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a felperes részére a munkabért megfizette, a szabadságot kiadta, illetve azt megváltotta. Az elsőfokú bíróság az alperest kioktatta a bizonyítási teherről és annak elmaradásának következményéről, de az alperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

[5] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a becsatolt bérjegyzékek nem alkalmasak a munkabér, és a szabadságmegváltás megfizetésének igazolására, ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott.

Fellebbezés

[6] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, valamint perköltségben való marasztalását kérte.

[7] Az alperes hivatkozott a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 265. (1) bekezdésére, mely szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit ez a fél viseli.

[8] Az alperes álláspontja szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy úgy dolgozott 10 hónapot a munkáltatónál, hogy ezért nem kapott megfelelő ellentételezést.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság anyagi jogszabálysértést követett el, amikor nem vizsgálta kellő körültekintéssel azon tényt, hogy a felperes 2018. február 10. és 2018. december 31. között munkabér megfizetése nélkül, miért dolgozott 10 hónapot. Hivatkozott arra, hogy a becsatolt bérjegyzékkel igazolta a munkabér kifizetését, szabadság kiadását, ezt követően a felperesnek kellett volna nemleges bizonyítást előterjesztenie.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[10] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helytállóan állapította meg. A másodfokú bíróság az érdemi döntéssel is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[11] A Pp.370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősül a 371.§ (1) bekezdés a), d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[12] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[13] A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 154.§ (1) bekezdése kimondja, hogy a munkabért – külföldön történő munkavégzés vagy jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – forintban kell megállapítani és kifizetni.

Az Mt. 155.§ (1) bekezdése szerint a munkavállaló részére járó munkabért, eltérő megállapodás hiányában utólag, legalább havonta egy alkalommal kell elszámolni.

Az Mt. 155.§ (2) bekezdése értelmében a kifizetett munkabér elszámolásáról a tárgy hónapot követő hónap 10. napjáig írásbeli tájékoztatást kell adni. A (3) bekezdés kimondja, hogy a (2) bekezdés szerinti tájékoztatásnak olyannak kell lennie, hogy a munkavállaló az elszámolás helyességét, a levonások jogcímét és összegét ellenőrizni tudja.

Az Mt. 157. § (1) bekezdése szerint a munkabért a tárgy hónapot követő hónap 10. napjáig ki kell fizetni.

Az Mt. 158.§ (1) bekezdése szerint a munkabért készpénzben vagy a munkavállaló által meghatározott fizetési számlára utalással kell kifizetni.

[14] A Pp. 522. § (1) bekezdése kimondja, hogy a munkaügyi perben a munkáltatónak kell bizonyítania

- a) a kollektív szerződés az igény elbírálásához szükséges belső szabályzatok, utasítások a jogvita eldöntéséhez szükséges, a munkáltató működési körében keletkező okiratok tartalmát.
- b) az igényelt juttatással összefüggő számítások helyességét, ha az vitatott és
- c) – bérvita esetén – a juttatás megfizetését.

[15] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy téves az alperes azon álláspontja, miszerint a felperest terhelte volna a bizonyítási kötelezettség a munkabér kifizetése kapcsán. A fent rögzített irányadó jogszabályi rendelkezések egyértelműen kimondják, hogy a munkáltató köteles bizonyítani a juttatás megfizetését.

[16] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a bérjegyzékek nem alkalmasak a munkabér megfizetésének igazolására, mivel azokat a munkavállaló nem írta alá. Az irányadó jogszabályi rendelkezések, és a bírói gyakorlat szerint amennyiben a munkavállaló vitatja a bér megfizetését, a munkáltatónak kell bizonyítani, hogy azt megfizette. Az alperes azonban az elsőfokú eljárás során tett előadása kapcsán kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a felperes által becsatolt bérjegyzékek pusztán létezése az alperes álláspontját támasztja alá, így nem kíván bizonyítási indítványt tenni.

[17] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a felperes kereseti kérelme megalapozott a munkabér kifizetése kapcsán, mivel az alperes nem bizonyította annak megfizetését.

[18] A másodfokú bíróság nem fogadta el a fellebbezéshez kapcsolt ún. igazoló szelvényt, figyelemmel arra, hogy a Pp. 220.§ (1) bekezdése kimondja, hogy a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően a fél az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás bekezdéséig, akkor terjeszthet elő további bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítékot, ha az

- a) a keresete ellenkérelme alapjául hivatkozott tény bizonyítására vagy ellenbizonyítására szolgál, feltéve, ha az utóbb keletkezett vagy arról önhibáján kívül utóbb szerzett tudomást,
- b) valamely bizonyítási eszköz bizonyító erejének, bizonyítás eredményének cáfolatára szolgál, feltéve, hogy az ellenbizonyítás lehetőségének módja, eszköze csak a lefolytatott bizonyításból vált számára felismerhetővé;
- c) a keresete, illetve ellenkérelme megváltoztatásának alapjául hivatkozott tény bizonyítására vagy ellenbizonyítására szolgál, feltéve, hogy a kereset-, illetve ellenkérelem változtatást a bíróság engedélyezi;
- d) a bíróságnak a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követő anyagi pervezetése folytán vált szükségessé vagy
- e) az új tényállítás alátámasztására vagy cáfolatára szolgál.

[19] A Pp. 373. § (1) bekezdése kimondja, hogy a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során – a (2)-(5) bekezdésben foglalt kivételekkel – a keresetet, viszontkeresetet és a beszámítást, illetve az ellenkérelmet megváltoztatni nem lehet, utólagos bizonyításnak nincs helye. A kereset, illetve ellenkérelem változtatást elutasító végzést a másodfokú bíróság legkésőbb az ítéletében vagy elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező végzésben indokolja meg.

A (2) bekezdés szerint a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására, vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna.

[20] Figyelemmel, hogy az alperes által benyújtott igazoló szelvény a fenti jogszabályi rendelkezéseknek nem felel meg, ezért a másodfokú bíróság ezen ellenkérelem változtatást elutasította.

[21] Az Mt. 134.§ (1) bekezdése kimondja, hogy a munkáltató nyilvántartja

- a) a rendes és a rendkívüli munkaidőt;
- b) a készenlét;
- c) a szabadság tartamát.

[22] Az alperes az elsőfokú eljárás során a szabadságra vonatkozó nyilvántartást nem csatolta be, és nem igazolta, hogy a munkaviszony megszűnésekor a szabadság megváltást megfizette, ezért a felperes kereseti kérelme ezen indokból is megalapozott.

[23] A másodfokú bíróság a fentiek alapján a rendelkező rész szerint határozott.

Záró rész

[24] A fellebbezési eljárásban a felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, ezért a bíróság a másodfokú perköltség vonatkozásában mellőzte a határozathozatalt a Pp. 81. §-a alapján.

[25] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§-a alapján köteles fellebbezési illeték megfizetésére.

[26] A másodfokú bíróság az ítéletet a Pp. 376.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 375.§-a zárja ki.

Budapest, 2022. február 22.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró